

V

(Adviezen)

GERECHTELIJKE PROCEDURES

HOF VAN JUSTITIE

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 26 januari 2012 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Finanzgericht Hamburg — Duitsland) — ADV Allround Vermittlungs AG, in liquidatie/Finanzamt Hamburg-Bergedorf

(Zaak C-218/10) ⁽¹⁾

(Btw — Zesde richtlijn — Artikelen 9, 17 en 18 — Bepaling van plaats van dienstverrichting — Begrip „beschikbaar stellen van personeel” — Zelfstandigen — Noodzaak van zelfde beoordeling van dienstverrichting ten aanzien van dienstverrichter en dienstontvanger)

(2012/C 73/02)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Finanzgericht Hamburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: ADV Allround Vermittlungs AG, in liquidatie

Verwerende partij: Finanzamt Hamburg-Bergedorf

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Finanzgericht Hamburg — Uitlegging van de artikelen 9, lid 2, sub e, zesde streepje, 17, leden 1, 2, sub a, en 3, sub a, en 18, lid 1, sub a, van de Zesde richtlijn van de Raad (77/388/EEG) van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145, blz. 1) — Bepaling van het fiscale aanknopingspunt van een prestatie die erin bestaat aan een dienstenontvanger zelfstandig, niet bij de dienstverrichter in loondienst werkzaam personeel ter beschikking te stellen — Begrip „personeel” — Noodzaak van eenzelfde beoordeling van de belastbaarheid van een transactie voor de btw ten aanzien van de dienstverrichter en van de dienstontvanger

Dictum

1) Artikel 9, lid 2, sub e, zesde streepje, van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake

omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag, moet aldus worden uitgelegd dat de in deze bepaling vervatte term „het beschikbaar stellen van personeel” ook betrekking heeft op het beschikbaar stellen van zelfstandigen, die niet in loondienst werkzaam zijn bij de dienstverrichter.

- 2) Artikel 17, leden 1, 2, sub a, en 3, sub a, en artikel 18, lid 1, sub a, van de Zesde richtlijn (77/388) moeten aldus worden uitgelegd dat lidstaten niet ertoe verplicht zijn om in hun intern procedurerecht in maatregelen te voorzien opdat de belastbaarheid van en de belastingplicht voor een dienst bij de dienstverrichter en de dienstafnemer op coherente wijze worden beoordeeld, ook indien voor elk van hen een verschillende belastingdienst bevoegd is. Evenwel verplichten deze bepalingen de lidstaten ertoe om de nodige maatregelen te nemen om de juiste heffing van de belasting over de toegevoegde waarde en de eerbiediging van het beginsel van fiscale neutraliteit te verzekeren.

⁽¹⁾ PB C 221 van 14.8.2010.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 24 januari 2012 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Cour de cassation — Frankrijk) — Maribel Dominguez/Centre informatique du Centre Ouest Atlantique, Préfet de la région Centre

(Zaak C-282/10) ⁽¹⁾

(Sociale politiek — Richtlijn 2003/88/EG — Artikel 7 — Recht op jaarlijkse vakantie met behoud van loon — In nationale bepaling gestelde voorwaarde voor ontstaan van recht — Afwezigheid van werknemer — Duur van recht op vakantie afhankelijk van aard van afwezigheid — Met richtlijn 2003/88 strijdige nationale regeling — Rol van nationale rechter)

(2012/C 73/03)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Cour de cassation

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Maribel Dominguez

Verwerende partijen: Centre informatique du Centre Ouest Atlantique, Préfet de la région Centre

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Cour de cassation (Frankrijk) — Uitlegging van artikel 7 van richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd (PB L 299, blz. 9) — Jaarlijkse vakantie met behoud van loon van werknemers — Ontstaan van het recht op vakantie los van de aard en de duur van de afwezigheid van de werknemer — Nationale regeling op grond waarvan aan het recht op jaarlijkse vakantie met behoud van loon de voorwaarde is gekoppeld dat de werknemer in het referentiejaar minimaal tien dagen daadwerkelijk heeft gewerkt — Verplichting voor de nationale rechterlijke instantie om met het recht van de Unie strijdige nationale bepalingen buiten toepassing te laten

Dictum

- 1) Artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd, moet aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan nationale bepalingen of praktijken op grond waarvan aan het recht op jaarlijkse vakantie met behoud van loon de voorwaarde is gekoppeld dat de werknemer in het referentietijdvak minimaal tien dagen of een maand daadwerkelijk heeft gewerkt.
- 2) De verwijzende rechterlijke instantie dient, met inachtneming van het gehele interne recht, inzonderheid artikel L. 223-4 van de Code du travail, en onder toepassing van de daarin erkende uitleggingsmethoden, ten einde de volle werking van artikel 7 van richtlijn 2003/88 te verzekeren en tot een oplossing te komen die in overeenstemming is met de daarmee nagestreefde doelstelling, te onderzoeken of zij tot een uitlegging van dat recht kan komen op grond waarvan de afwezigheid van de werknemer wegens een ongeval op weg naar of van het werk kan worden gelijkgesteld met een van de gevallen bedoeld in voormeld artikel van de Code du travail.

Indien een dergelijke uitlegging niet mogelijk is dient de nationale rechter na te gaan of, gelet op de hoedanigheid rechtens van verweerders in het hoofdgeding, de rechtstreekse werking van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/88 jegens hen kan worden ingeroepen.

Wanneer de nationale rechter het door artikel 7 van richtlijn 2003/88 voorgeschreven resultaat niet kan bereiken, kan de partij die benadeeld is doordat het nationale recht niet met het recht van de Unie strookt zich niettemin beroepen op de rechtspraak die voortvloeit uit het arrest van 19 november 1991, Francovich e.a. (C-6/90 en C-9/90), om in voorkomend geval vergoeding van de geleden schade te verkrijgen.
- 3) Artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/88 moet aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een nationale bepaling op grond waarvan, afhankelijk van de oorzaak van de afwezigheid van de werknemer die met ziekteverlof is, de jaarlijkse vakantie met behoud van loon langer is dan of even lang als de door deze richtlijn gewaarborgde minimumduur van vier weken.

(¹) PB C 234 van 28.8.2010.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 17 januari 2012 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Rechtbank Amsterdam — Nederland) — A. Salemink/Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(Zaak C-347/10) (¹)

(Sociale zekerheid van migrerende werknemers — Verordening (EEG) nr. 1408/71 — Werknemer tewerkgesteld op gasboorplatform op Nederlands gedeelte van continentaal plat — Verplichte verzekering — Weigering van betaling van arbeidsongeschiktheidsuitkering)

(2012/C 73/04)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Rechtbank Amsterdam

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: A. Salemink

Verwerende partij: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Rechtbank Amsterdam — Uitlegging van de artikelen 45 en 355 VWEU, artikel 52 VEU en de Titels I en II van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149, blz. 2) — Geen toepassing van het nationale stelsel van verplichte ziektekostenverzekeringen op personen die voor een in Nederland gevestigde werkgever werkzaam zijn op een boorplatform op het Nederlands continentaal plat en wonen op het grondgebied van een andere lidstaat

Dictum

Artikel 13, lid 2, sub a, van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, in de bij verordening (EG) nr. 118/97 van de Raad van 2 december 1996 gewijzigde en bijgewerkte versie, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 1606/98 van de Raad van 29 juni 1998, en artikel 39 EG moeten in die zin worden uitgelegd dat zij zich er tegen verzetten dat een werknemer die werkzaam is op een vaste installatie op het tot een lidstaat behorende gedeelte van het continentaal plat, in die lidstaat niet verplicht verzekerd is ingevolge de nationale wettelijke werknemersverzekeringen, uitsluitend omdat hij niet woonachtig is in die lidstaat, maar in een andere lidstaat.

(¹) PB C 246 van 11.9.2010.